

βαια ἂν ὁ κόσμος μας ἦτο ἄλλο: καὶ λησμονῶν ὀλίγον τὴν ἀμέ-
θεκτον δόξαν ἀμφιβόλων προγόνων, ἐστρέφετο πρὸς τοὺς ὀλίγους
συγχρόνους, τοὺς ἀληθῶς τιμῶντας τὸ νεώτερον Ἔθνος—ἡ ἀγάπη
τὸν περιβάλλει ἤδη καὶ τὸν παρακολουθεῖ, ἰδιώτην μονήρη,
μέχρι τοῦ ἡσυχίου του ἐρημητηρίου. Πλὴν ὁ ὠραῖος πρεσβύτες
—εἶνε σήμερον ἐξήκοντα καὶ πενταετῆς—μὲ τὸ γαλήνιον πρόσω-
πον, τὴν λευκὴν γενειάδα καὶ τοὺς συμπαθεῖς καστανοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, τοὺς σκιαζομένους ὑπὸ ὀφρύων πυκνῶν, μὲ τοὺς ἀφελεῖς
τρόπους καὶ τὴν ἀνεπιτήδευτον περιβολήν, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὸ
μέτωπον περικοσμεῖ ἤδη τῆς δόξης ἡ αἴγλη, ὀλίγον φαίνεται
φροντίζων δι' αὐτήν. Μόνην δὲ τοῦ ἔργου του ἀνταξίαν ἀμοιβὴν
θεωρεῖ ὅπως τὸ κανάρι του τὴν ἀγαλλίασιν, ἣτις πλημμυρεῖ τὴν
καρδίαν τοῦ ποιητοῦ, τὴν πάλλουσαν μετὰ νεανικοῦ ἀκόμῃ σφρί-
γους εἰς τὰ εὐρέα στήθη—ἀγαλλίασιν τὴν ὁποίαν μόνος ἐκεῖνος
δύναται νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ,

*Ποῦ ὦρατο νὰ δώκῃ εὐτύχησε στὰ ὀνειράτά του σῶμα,
Μὲ στίχο ἢ μὲ μάρμαρο, μ' ἤχο ἁρμονίας ἢ χρῶμα!*

Ἰούλιος 891.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΨΥΧΗ

ὦ κόσμε ποῦ μ' ἐδέχτηκες,
Γιὰ μὲ δὲν εἶσαι ξένος·
Ἀπὸ τὴ γῆ σ' ἀγνάντευε
Ὁ νοῦς μου ἐρωτεμένος.
Ὅλα τῆς γῆς τὰ θέλγητρα
Μὲ βλέμμα κρούο θωροῦσα,
Μόνον στὰ κάλλη ἐζοῦσα
Ποῦ μῶδειχες ἐσὺ.

Ὅχι, δὲν ἦταν ὄνειρο,
Γλυκειά, πλανήτρα ἐλπίδα·
Ζῶ καὶ ἀναπνέω ταῖς αὔραις σου,
Παντοτεινὴ πατρίδα!

Λάμψη χρυσή, ἀβασίλευτη
 Τριγύρω πλημμυρίζει·
 Μοσχοβολάει καὶ ἀνθίζει
 Τὸ ἀμάραντο κλαρί.

Ἀδέλφια, ποῦ στὸ μνῆμα σας
 Ἡ γῆ δακρύζει ἀκόμα,
 Ποῦ, σὰν ἀγγέλοι, ἐπήρετε
 Καθάριο φῶς γιὰ σῶμα,
 Ἀποδεχτῆτε, ἀνοίγοντας
 Τὸν κύκλο ποῦ σᾶς δένει,
 Κι' ἄλλη ψυχὴ, φτασμένη
 Ἀπὸ τὴ μαύρη γῆ.

Μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν ὄψιν σας
 Ἡ οὐρανικὴ γαλήνη,
 Ἄν ἓνα πνεῦμα βλέπετε
 Δάκρυα θερμὰ νὰ χύνη·
 Ἐδῶ πετῶντας, ἄφηκα
 Στὴ γῆ τοὺς ποθητούς μου,
 Γι' αὐτὸ μὲ λύπη ὁ νοῦς μου
 Ξαναγυρίζει ἐκεῖ.

Καὶ πῶς, καὶ πῶς τὴν ὕστερη
 Στιγμὴ νὰ λησμονήσω,
 Σὰν τοῦ κορμιοῦ ἐπολέμουνα
 Τὴ φυλακὴ ν' ἀφήσω;
 Ἄχ! τὰ παιδιὰ μου βλέποντας,
 Γιὰ τ' οὐρανοῦ τὸ δρόμο
 Ἀκουὰ βαρυνὰ στὸν ὦμο
 Τὰ ὀλάνοιχτα φτερά.

Στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης του
 Τότε ὁ Θεὸς μ' ἀναύει·
 Τοῦ κόσμου κάθε μέρημα
 'Σ ἐμὲ γιὰ λίγο παύει·
 Φεύγω—καὶ ἀκούω τὰ τέκνα μου
 Ποῦ ἀπὸ τὸν κάτω ἀέρα·
 Πατέρα μου! Πατέρα!
 Φωνάζουν θλιβερά.

Καὶ σεῖς δὲν ἀγροικήσετε
 Ὅμοια φωνή, τὴν ὦρα
 Ποῦ χάρι θεία σᾶς ἔφερε
 Μὲς τὴν αἰώνια χώρα;
 Ἀγγέλων ὕμνοι ὁλόχαροι
 Ποτέ τους δὲ θὰ φτάσουν
 Ταῖς κλάψαις νὰ σκεπάσουν
 Τῆς χήρας, τ' ὀρφανοῦ.

Δεμένος εἶναι ἀχώριστα
 Ὁ κόσμος μὲ τὸν Ἄδην·
 Ἄνθια οἱ καλοὶ στὰ μνήματα
 Σκορποῦνε αὐγὴ καὶ βράδυ·
 Κ' ἐμεῖς διαλέμε, πλέκομε
 Στὸν οὐρανὸ γιὰ ἐκείνους
 Τριαντάφυλλα καὶ κρίνους
 Τ' ἀθάνατου Ἀπριλιοῦ.

Ὡς Αὐτόν, ὅπου μοῦ γλύκανε
 Τοῦ Χάρου τὸν ἀγῶνα.
 Νὰ κλίνω, ἀδέλφια, πάρτε με
 Καὶ μέτωπο καὶ γόνα.

Ὅπου ψυχαῖς περιλύπαις
 ἔχει στὸν κόσμον ἀφήση,
 Μαζί μου ἄς γονατίσῃ
 Στὸ θρόνον του ὀμπροστά :

—Σύ, ποῦ γιὰ μᾶς ἀνθρώπινη
 Σάρκα εἶχε πάρῃς κ' αἷμα,
 Στ' ἀγαπημένα πλάσματα
 Γύρε γλυκὰ τὸ βλέμμα·
 Νὰ λάμψῃ ἐκεῖ στὸ πέλαγο
 Τοῦ κόσμου σὰν ἀστέρι,
 Καὶ ἀγάλια νὰ τὰ φέρῃ
 Στὴ θεία ἀκρογιαλιά.

[Κέρκυρα]

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΤΟ θερμόμετρον εἶχεν ἀνέλθῃ πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐπουράνιον χώραν. Ὁ Ὑψιστος ἀφοῦ ἤκρο-
 ἄσθη νωχελῶς τὴν μεταμεσημβρινὴν συναυλίαν τῶν
 ἀγγέλων, ἐξῆλθε πρὸς περιδιάβασιν, διηυθύνθη εἰς
 μέρος τι σκιερὸν καὶ εὐάερον καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ἐξ ἡλέκτρου κομ-
 βολόλογόν του ἤρχισεν ἀναγινώσκων τὴν ἱερὰν Σύνοψιν.

Ἦδη τὰ βλέφαρα τοῦ Παντοδυνάμου ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται
 ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, ὅτε ἐγείρας τὸ βλέμμα εἶδε κάποιον πλη-
 σιάζοντα. Ὁ κάποιος οὗτος ἦτο τὸ πονηρὸν πνεῦμα, διότι, μὲ
 ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν οἱ θεολόγοι, ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ
 Ἰώβ, διατελεῖ εἰς σχέσεις οἰκειοτάτας μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ
 ἔχει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Παράδεισον.

—Ἐστὺ εἶσαι, Παμπόνηρες; εἶπεν ὁ Ὑψιστος.

—Ἐγώ, Ἀγιώτατε.

—Κᾶτι ἀπ' ἐδῶ ; . . . τί μαντάτα ; θὰ σ' ἔσφιξε ἡ ζέστη, φαί-
 νεται φαντάζομαι τί καμίνι θὰ ἔχῃ ἐκεῖ κάτω !